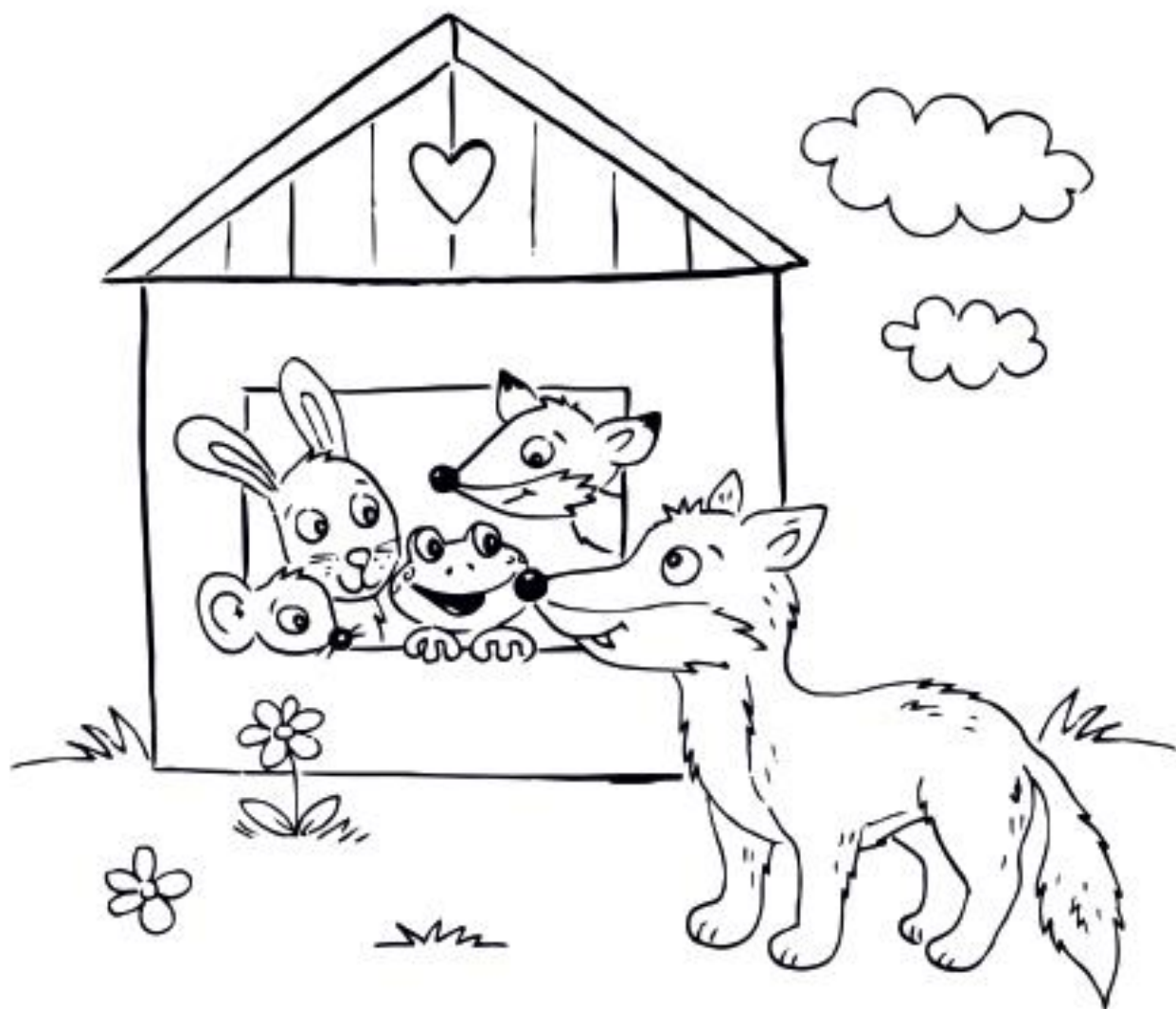

Pohádka O budce

Казка про будку

Na okraji pole stála budka. Možná to ani nebyla budka, byl to spíše malý dřevěný domeček. Někdo by si dokonce mohl myslet, že je to chaloupka. Ta budka měla dveře, kterými se mohlo chodit dovnitř. A také měla okna. Těmi okny do domečku svítilo sluníčko. Slunce nakukovalo dovnitř, ale i když se snažilo sebevíc, nikoho v budce nevidělo. Ten domek byl úplně prázdný, nikdo v něm nebydlel. Nebyla to škoda?

Sluníčko se ukrylo za dva tmavé mraky a začalo se tvářit, že by mohlo za chvíli pršet. V tu samou chvíli běžela po poli kolem budky malá myška Hrabalka. „Jůjda, vypadá to, že by mohlo začít každou chvíli pršet. Nejvyšší čas se někde ukrýt!“ V tu chvíli se před myškou objevila budka. Myška nebojácně zavolala: „Boudo, budko, kdo v tobě přebývá? Boudo, budko, kdo v tobě bydlí?“ Myška zabušila tlapkou na dveře, ale nikdo se neozval. Hrabalka se osmělila, otevřela dveře a vklouzla dovnitř. Sluníčko se zaradovalo, jak mu jeho plán dobře vychází, znovu se na obloze šťastně rozsvítilo. Zrovna v tu chvíli poskakovala v blízkosti budky žabka Kuňkalka: „To je horko, ach, ach, chtělo by to nějaký stín, nějaký úkryt, kde by bylo trošku chladněji než na slunci.“ Než to žabka stačila domyslet, uviděla krásnou budku. Žabka doskákala před dveře a nebojácně zavolala: „Boudo, budko, kdo v tobě přebývá? Boudo, budko, kdo v tobě bydlí?“ Z budky se ozval hlásek myšky: „Já, myška Hrabalka, kdopak jsi ty?“ „Já jsem žabka Kuňkalka. Mohu bydlet s tebou?“ Myška neváhala ani chvíli, v budce už jí bylo samotné docela smutno. A tak tam vesele bydlely obě dvě.

Druhý den, sotva sluníčko stačilo vystoupat na oblohu, slyšela myška s žabkou kolem chaloupky podivné dupání. Než se stačily obě vylekat, ozvalo se přede dveřmi: „Boudo, budko, kdo v tobě přebývá? Boudo, budko, kdo v tobě bydlí?“ Obě statečně odpověděly: „Já, myška Hrabalka.“ „Já, žabka Kuňkalka.“ A obě společně zavolaly: „A kdopak jsi ty?“ Za dveřmi se ozvalo: „Já jsem zajíček Ušáček. Mohu bydlet s vámi?“ Myška a žabka hned věděly, že v budce je místo i pro třetího kamaráda. A tak v budce bydleli společně všichni tři.

Než se zajíček v budce s novými kamarádkami stihl zabydlet, už někdo škrábe na dveře. „Boudo, budko, kdo v tobě bydlí? Boudo, budko, kdo v tobě přebývá?“ Zvířátka si pomyslela, že i čtvrtý kamarád by se do budky snadno složil, a tak vesele zavolala: „Já, myška Hrabalka.“ „Já, žabka Kuňkalka.“ „Já, zajíček Ušáček.“ A společným hlasem se všechna zvířátka ozvala: „A kdo jsi ty?“ „Já jsem liška Ryška. Nemusíte se mě bát, jsem docela malá, krotká a

hodná." Zvířátka se poradila a rozhodla se, že lišce budou věřit. A jak se ukázalo, bylo to dobré rozhodnutí. V budce už bydlela společně čtyři zvířátka.

Když se sluníčko chystalo do oblakových peřin, přiběhl k budce vlček Šedý boček. Vlček byl osamělý a zdálo se mu, že se v budce někdo hýbe. Vlk se zastavil u dveří, zabušil na ně tlapkou a zavolal: „Boudo, budko, kdo v tobě přebývá? Boudko, budko, kdo v tobě bydlí?“ Zvířátka statečně zavolala: „Já, myška Hrabalka.“ „Já, žabka Kuňkalka.“ „Já, zajíček Ušáček.“ „Já, liška Ryška.“ A společnými hlásky zvířátka zavolala: „A kdo jsi ty?“ „Já jsem vlček Šedý boček. Nemusíte se mě bát, jsem malý a docela krotký. Hledám kamarády, zůstal jsem v lese úplně sám.“ Zvířátka se rozhlédla kolem a ujistila se, že v budce je ještě kousek místa. „Pojď, vlčku, můžeš bydlet s námi.“ A tak se také stalo. A už jich v budce bydlelo pět. Zvířátkům se společně dobře žilo, pomáhala si, chodila na procházky a večer si povídala historky z lesa.

Jednoho dne se budka začala otřásat. Nikdo ze zvířátek nechápal, co se děje. Za chvíli se ozvalo silné bušení do dveří a volání: „Já jsem medvěd Všechnosněd, chci do budky hned a teď!“ Zvířátka volala co nejsilnějšími hlásky: „Nechod' dovnitř, je zde málo místa!“ Medvěd si ale říci nedal. Jedním krokem vylomil dveře, druhým krokem rozbil okno. Zvířátka ve strachu vyběhla ven a utíkala se ukrýt k lesu. Medvěd pochopil, že svým skutkem všem ublížil a sám také nic nezískal. Medvěd se dal do práce, přinesl prkna, klacíky, mech i kamení. Díky svým silným tlapám se medvědovi oprava domečku dobře dařila. Když zvířátka viděla, že medvěd nikomu nechce ublížit, ale svůj čin chce naopak napravit, vrátila se k budce. Během chvíle všichni budku začali opravovat společnými silami. A když se spojilo všech šest zvířátek dohromady, šlo to skoro samo. Do večera byla budka opravená, a dokonce o něco větší. Proč? No přece aby v ní společně se zvířátka mohl bydlet i medvěd Všechnosněd, protože na světě není dobře nikomu samotnému a bez kamarádů.

На краю поля стояла будка. Напевно це навіть була не будка, а скоріше маленький дерев'яний будиночок. Деякі можуть і подумати, що це халупка. Будка ця мала двері, через які можна увійти всередину. А також маленькі вікна. Через ці вікна світило сонечко. Воно заглянуло всередину, але нікого в будці не побачило. Будиночок був зовсім порожній.

Одного разу сонечко заховалось за темні хмари і стало здаватись що скоро піде дощ. В ту саму хвилинку по полю бігла маленька мишка Грабалка. «Ой, здається, що скоро піде дощ. Потрібно десь заховатись!» І в цей самий момент з'явилась перед нею будка. Мишка не боячись закричала: « Будко, будко, хто в тобі перебуває? Будко, будко, хто в тобі живе?». Мишка постукала лапкою у двері, але ніхто не відгукнувся. Грабалка осміліла, відкрила двері і прошмигнула всередину. Сонечко зраділо , що його план вдавсь і ясно засвітило. Якраз в цей момент біля будки стрибала жабка Кунькалка: « На вулиці так жарко, ох-ох, потрібно знайти де заховатись, де би було холодніше ніж на сонці». Не встигла жабка схаменутись, як помітила гарну будку. Кунькалка дострибала до дверей та закричала: «Будко, будко, хто в тобі перебуває? Будко, будко, хто в тобі живе?» З будки пролунав голос мишки: « Я, мишка – Грабалка, а ти хто?» « Я жабка – Кунькалка. Можу я жити з тобою?» Мишка не вагалась, в будиночку їй було дуже самотньо, а так їм вдвох буде весело.

Наступного дня, сонечко тільки починало сходити, як мишка з жабкою почули дивне тупотіння біля халупки. Не встигли вони злякатись, як пролунав голос: «Будко, будко, хто в тобі перебуває? Будко, будко, хто в тобі живе?». Звірята відповіли: « Я, мишка – Грабалка.» « Я, жабка – Кунькалка.» І разом в один голос запитали: « А ти хто?» Невідомий відповів: « Я, зайчик – Вушаньчик. Чи можу я жити з вами?» Мишка і

жабка знали, що в будці є місце ще і для третього друга. І ось вони вже жили у трьох.

Не встиг зайчик добре познайомитись із його новими друзями, як у двері хтось зашкряботів. «Будко, будко, хто в тобі перебуває? Будко, будко, хто в тобі живе?». Звірятка подумали, що і четвертий друг може вміститись в будиночок, тому і закричали: « Я, мишка – Грабалка. Я жабка – Кунькалка. А я зайчик – Вушаньчик. А ти хто?» Тут їм у відповідь: « А я , лисичка – Рішка. Ви не бійтесь мене, я маленька, коротенька та добра.» Всі мешканці будки добре подумали і вирішили, що лисичці будуть довіряти. І як виявилось, це буде добре рішення. В будиночку вже жили четверо звіряток.

Коли сонечко вже заходило за хмари , до будки прибіг вовчик – Сірий бочок. Вовку було самотньо і йому здалося, що в будці хтось ворухиться. Він зупинився, застукав лапкою та закричав: «Будко, будко, хто в тобі перебуває? Будко, будко, хто в тобі живе?». Звірятка закричали : « Я, мишка – Грабалка. Я, жабка – Кунькалка. Я зайчик – Вушаньчик. Я, лисичка – Рішка. А ти хто?» «А я , вовчик – Сірий бочок. Ви мене не бійтесь, я маленький та коротенький. Я шукаю друзів тому, що залишився в лісі сам.» Звірятка оглянулись і зрозуміли, що в будиночку є ще трохи місця. «Ходи, вовчику, можеш жити з нами.» І так сталося. В будці їх вже було п'ятеро. Друзям добре жилося, допомагали один одному, ходили на прогулянку, а ввечері розповідали цікаві історії, які з ними відбувались в лісі.

Одного разу будка почала трястися. Ніхто з тварин не розумів, що відбувається. За хвилинку вони почули сильний стукіт у двері і крик: « Я, ведмідь, хочу зайти в будку вже і зараз». Звірятка хором закричали: « Не заходь всередину, тут мало місця!» ведмідь не послухав їх. Одним кроком він зламав двері, другим кроком він розбив вікно. Друзі зі страху вибігли на вулицю і повтікали до лісу. Ведмідь зрозумів, що

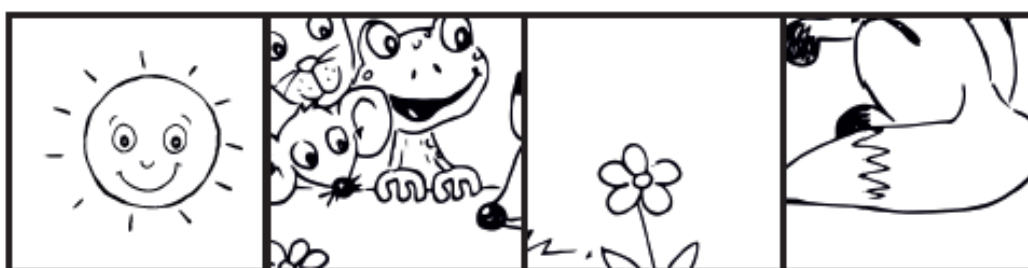
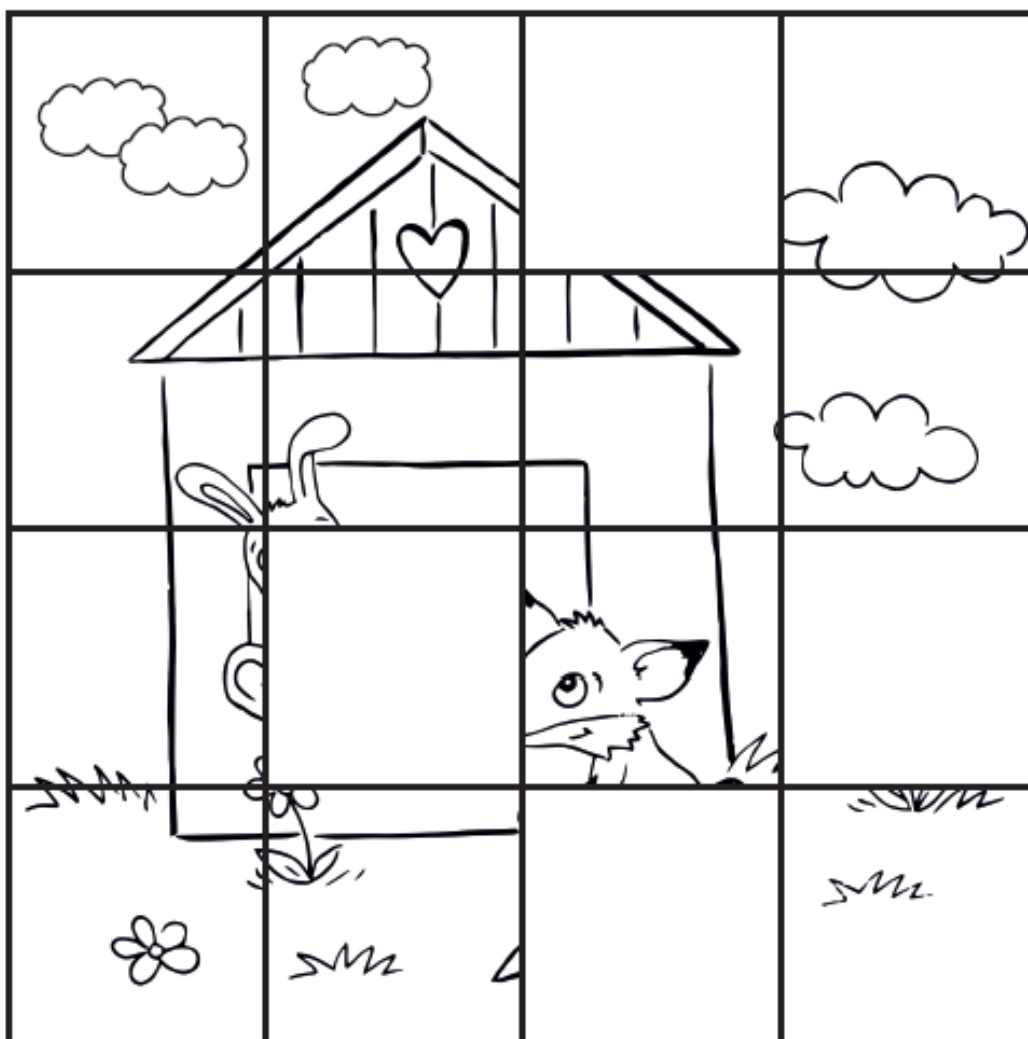
своїм вчинком він всім нашкодив, та й сам теж нічого не виграв. Він взявся до роботи, приніс дошки, палиці, мох і каміння. Через те, що у ведмедя були великі лапки, ремонт будиночку йому вдавався. Коли звірятка побачили, що ведмідь нікому не хоче зла, але свій вчинок хоче загладити, вони повернулися в будку. Через кілька хвилин, всі почали лагодити будиночок разом. І коли всі шість тварин об'єдналися, все пішло само собою. Надвечір будка була відремонтована і навіть трохи збільшена в розмірах. Чому? Ну, щоб в ньому, разом з тваринами, міг жити і ведмідь. Тому що на світі нікому не добре самому без друзів.

Oprava budky

Ремонт будки

Prohlédni si obrázek s pohádkou O budce. Vystřihni karty dole a dolep je na správná místa do obrázku. Až objevíš celý obrázek, řekni, co na něm vidíš. Obrázek vymaluj pastelkami.

Переглянь будку із казки. Виріж картки, які знаходяться нижче будки та наклеї їх на правильні місця малюнка. Як тільки малюнок буде готовий, скажи, що ти там побачиш. Малюнок розфарбуй.

Pohádka O Koblížkovi

Казка «Колобок»

V chaloupce na kopečku spolu žili dědeček s babičkou. Jednou dostal dědeček velkou chuť na koblížek. A tak poprosil babičku: „Babičko, usmaž mi, prosím tě, koblížek.“ Ale babička povídá: „Dědečku, vždyť já už nemám mouku.“ Dědeček však tolik prosil, že babička nakonec našla poslední hrstičku mouky, právě na jeden koblížek. Babička zadělala mouku smetanou, umíchala těsto a na másle usmažila krásný koblížek. Koblížek dala vychladnout na okénko a šla po své práci.

A jak tam tak koblížek leží, najednou ho napadlo: „Proč bych měl zrovna já, takový krásný koblížek, čekat na to, až mě děda sní? Já půjdu do světa! Rozhlédl se po okolí a rychle se skutálel z okénka na zahrádku, ze zahrádky na cestičku, která vedla až k lesu. Kutálí se, až se za ním práší... Najednou se u cesty ukáže zajíc, prohlédne si koblížek a povídá: „Koblížku, koblížku, já tě sním!“ Ale koblížek se nezalekl: „Nejez mě, zajíčku, já ti zazpívám hezkou písničku!“ A začal zpívat:

„Já, koblížek, koblížek, z trošky mouky smetený, smetanou mísený, na másle smažený, na okénku chlazený. Já dědečkovi utekl, babičce jsem utekl a tobě zajíčku, taky uteču!“

A než se zajíc vzpamatoval, byl koblížek pryč.

Kutálí se koblížek k lesu a na cestě stojí vlk. Mlsně se olízl a povídá: „Koblížku, koblížku, já tě sním!“ Ale koblížek začal hned zpívat tu svoji písničku: „Já, koblížek, koblížek, z trošky mouky smetený, smetanou mísený, na másle smažený, na okénku chlazený, já dědečkovi utekl, babičce jsem utekl, zajíčkovi utekl a tobě, vlku, taky uteču!“

A než se vlk vzpamatoval, byl už koblížek pryč.

Kutálí se koblížek lesem, najednou uslyšel praskat větve a z houští se vyvalil veliký medvěd. Hned se hrnul ke koblížku, že ho sní. Ale koblížek mu povídá: „Víš ty co, medvěde, já ti ještě zazpívám svoji písničku, ano?“ Medvěd přikývl a povídá: „Tak zpívej, mám už na tebe velkou chuť!“

Koblížek začal zpívat svoji písničku: „Já, koblížek, koblížek, z trošky mouky smetený, smetanou mísený, na másle smažený, na okénku chlazený, já dědečkovi utekl, babičce jsem utekl, zajíčkovi utekl, vlkovi jsem utekl a tobě, medvěde, taky uteču!“

A koblížek rychle pelášil dál, protože se toho velikého medvěda přece jenom trochu bál. Už byl na kraji lesa, když vtom potká lišku. Ta se potají mlsně olízla a nahlas koblížku povídá: „Ty jsi mi ale krásný koblížek, jaký jsi kulaťoučký a voňavý...”

Koblížek se začal vychloubat, povídá prohnané lišce: „To nic není, liško, já umím taky krásně zpívat, poslouchej!” A koblížek začal hned zpívat tu svoji písničku: „Já, koblížek, koblížek, z trošky mouky smetený, smetanou mísený, na másle smažený, na okénku chlazený, já dědečkovi utekl, babičce jsem utekl, zajíčkovi utekl, vlkovi jsem utekl, medvědovi utekl a tobě, liško, taky uteču!”

„To je asi moc pěkná písnička,” pochlebovala koblížku liška. „Ale to víš, jsem už stará a špatně slyším, kdybys mi sedl mezi uši, to bych tě lépe slyšela!”

Koblížek se zaradoval, že ho liška chválí, skočil lišce mezi uši a spustil tu svoji písničku...

Liška na nic nečekala, pohodila hlavou a chlamst, koblížek snědla, jen to mlasklo!

V chaloupce dědeček hledá koblížek. „Babičko, kde mám ten koblížek?” „Přece v kuchyni na okénku.” Děda se diví, na okénku je pouze prázdný talířek...

Hledá babička, hledá dědeček, koblížek nikde! Když babička viděla, jak je dědeček smutný, šla koupit mouku a usmažila dědečkovi plnou mísu koblížků.

В будиночку, на горбочку разом жили дід та баба. Одного разу дід дуже захотів посмакувати Колобка. Він попросив бабусю: «Бабусю, спечи мені Колобка.» Але бабуся сказала: « Дідусю, у мене немає муки.» Але дідусь так сильно просив, що бабуся знайшла останню купку муки, якраз на один Колобок. Бабуся залила борошно сметаною, замісила тісто і на вершковому маслі підсмажила красивого Колобка. Вона поставила його на вікно - охолонути і зайнялась своїми справами.

Поки Колобок там лежав, він раптом подумав: «Навіщо мені, такому гарному Колобку, чекати, поки дідусь мене з'їсть? Я вирушаю в світ!» Він озирнувся і швидко перекоївся від вікна в сад, а з саду на стежку, яка вела в ліс. Котився, котився, аж поки не зустрів зайця. Він подивився на Колобка і сказав: «Колобок, Колобок, я тебе з'їм!» Але Колобок не злякався і відповів: « Не їж мене зайчику, я тобі пісню заспіваю!» І почав співати:

« Я, Колобок по підлозі метений, на маслі спечений, я від діда втік, я від баби втік, і від тебе втечу!»

Ніж зайчик отямився, Колобок уже втік.

Покотився Колобок лісом а на зустріч йшов вовк. Він облизнув губи і сказав: «Колобок, Колобок, я тебе з'їм!» Проте Колобок одразу почав співати пісню: «Я, Колобок по підлозі метений, на маслі спечений, я від діда втік, я від баби втік, я від зайчика втік і від тебе втечу!»

І до того часу, як вовк прийшов до тями, Колобок зник.

Котився Колобок лісом і тут чує, як хрустять гілочки і з хащі виходить великий ведмідь. «Колобок, Колобок, я тебе з'їм!» Але колобок йому відповів: «Не їж мене ведмедику, я тобі гарну пісню заспіваю!» «Співай скоріше, хочу тебе вже посмакувати» Колобок почав співати свою пісню: «Я, Колобок по підлозі метений, на маслі спечений, я від діда втік, я від баби втік, я від зайчика втік, я від вовка втік і від тебе втечу!»

І Колобок побіг далі, тому що він все-таки трохи побоювався великого ведмедя. Він вже був на узліссі, коли зустрів лисицю. Вона потайки облизнулася і сказала: «Ти дуже красивий Колобок, який ти соковитий та ароматний...»

Колобок почав хвалитися, кажучи хитрій лисиці: «Лисичко, я ще вмію красиво співати послухай!» І Колобок відразу ж почав співати свою пісню:

«Я, Колобок по підлозі метений, на маслі спечений, я від діда втік, я від баби втік, я від зайчика втік, я від вовка втік, я від ведмедика втік і від тебе втечу!»

«Це напевно гарна пісенька, але я вже така стара, що нічого не чую. Якби ти сів мені біля вуха, я би тебе краще чула!»

Колобок зрадив, що лисичка його хвалить, скочив ближче до неї і почав співати.

Але лисиця не стала чекати, похитала головою і з'їла Колобка.

В будинку дідусь шукає Колобка. «Бабусю, де мій Колобок?» «У кухні на вікні холоне.». Дідусь дивується, але на вікні стоїть тільки порожня тарілка.

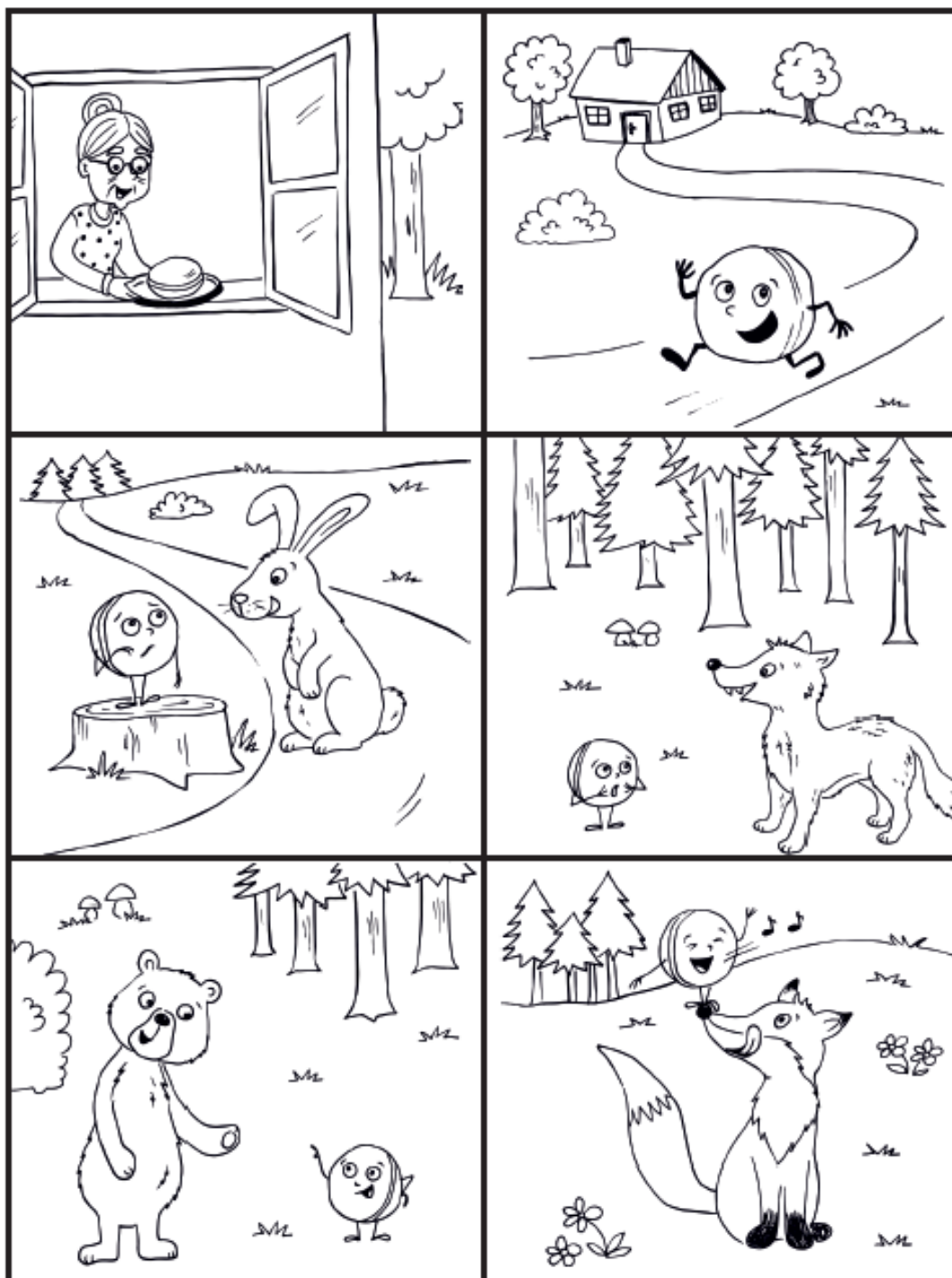
Шукає бабуса, шукає дідусь, Колобка ніде немає! Коли бабуса побачила, що дідусь сумний, пішла купила муку і спекла дідусеві цілу тарілку Колобків.

Pohádková skládáčka O koblížkovi

Казка – складання «Колобок»

Vymaluj obrázek z pohádky O koblížkovi. Nastříhej karty s pohádkou a sestav je podle děje do řady. Vyprávěj pohádku podle obrázků.

Розмалюйте малюночки з казки «Колобок». Виріж і встанови правильний порядок дій. Розповіси казку за малюнками.

Pohádka O řepě

Казочка про ріпку

Byla jednou jedna chaloupka a v té chaloupce žil dědeček s babičkou. Na dvorku u chaloupky zobaly slepičky zrní, v chlívků mečela koza a kolem domečku běhal pejsek Punťa. Na trávě za chaloupkou odpočívala kočka Micka. Babička s dědečkem se společně starali o zvířátka i o svou zahrádku. Na jaře tu kvetly sněženky a petrklíče, v létě zase růže a tulipány. Dědeček na zahrádce pěstoval mrkev, zelí, brambory, cibuli a také řepu. Za babičkou a dědou často chodila jejich vnučka Anička, která babičce i dědečkovi ráda pomáhala. Anička krmila slepičky, chodila s pejskem Punťou na procházku a moc ráda hladila kočku Micku po jejím hebkém kožíšku.

Jednou na podzim, když se listí na stromech začalo barvit žlutě a červeně, šel dědeček na zahrádku sklídit úrodu. Měl velikou radost, jak mu všechno krásně vyrostlo. Však také s babičkou celé léto zahrádku zalévali a pěkně se o ni starali. Děda si přinesl bedýnku, sklídl mrkvičku, zelí, cibuli a brambory. Když došel k záhonku s řepou, velmi se zaradoval, jak řepa vyrostla. Ale ouha. Ať tahal doprava, nebo doleva, ať držel řepu nahoře, nebo dole, pevně držela v zemi a ani se nepohnula. Děda chvilku kolem řepy chodil, tahal, tahal a přemýšlel, až nakonec zavolal babičku:

„Babičko, pojd' mi pomoci, sám tu řepu nevytáhnou.“ Babička zrovna myla nádobí. Utřela si tedy mokré ruce do zástěry a už spěchala za dědečkem na zahrádku. Děda se pevně chytil za řepu, babička se chytla za dědu a táhnou, táhnou, ale marně. Řepa držela pevně v zemi a vytáhnout nešla.

Babička zavolala vnučku: „Aničko, přijď nám na pomoc, my tu řepu sami nevytáhneme.“ Anička přiběhla ze dvorka, chytla se za babičku, babička za dědu, děda za řepu a táhnou, táhnou. Ještě jednou táhnou, ale řepa se nepohnula ani o kousek. Všichni tři bezradně u řepy stáli, až vnučku Aničku napadlo zavolat pejska:

„Punťo, kde jsi, pojd' nám pomoci vytáhnout řepu, sami to nezvládneme!“ Pejsek Punťa právě kontroloval celé hospodářství, a tak mu chvilku trvalo, než přiběhl. Punťa se chytil za Aničku, Anička za babičku, babička za dědu a děda za řepu. Děda zavolal: „Hej rup!“ A všichni tahali. Zkoušeli to znovu a znovu. Zdálo se, že se řepa malinko pohnula, ale vytáhnout nešla.

Tak zavolali ještě kočičku Micku, co se venku vyhřívala na sluníčku. Micka se líně protáhla, pomalu došla k záhonku a udiveně se dívala na tu velikou řepu. Kočička se pak chytla Puntí, Puntě chytí Aničku, Anička babičku, babička dědu a děda pevně chytí řepu. Všichni naráz zatáhli a ještě jednou. Tahali a tahali, řepa se maličko zahýbala sem a tam, ale ze země vytáhnout nešla.

Všichni společně stáli u řepy a nevěděli, co budou dělat. „Na takhle velkou řepu nemáme dost síly,“ říkali si smutně. Když tu k nim přiběhla myška, co měla na zahrádce své hnízdečko a celé to snažení z dálky pozorovala. Myška zapískala: „A co já? Můžu taky pomoci?“ Dědeček se na myšku podíval a zavrtěl hlavou: „Myško, vždyť ty jsi moc maličká. Já s babičkou máme daleko víc síly než ty a stejně jsme řepu nevytáhli, ty bys nám nebyla nic platná.“

Myška smutně sklopila hlavičku. Ale babička, které bylo myšky líto, povídá: „Jestli, myško, chceš, zkusit to můžeš.“ Myška radostně poskočila, chytla se kočky, kočka pejska, pejsek vnučky, vnučka babičky, babička dědečka a děda se chytí řepy. A táhnou a táhnou a řepa se pohnula. Znovu tedy všichni zatáhli a hurá, řepa byla z hlíny venku. To bylo radosti! Všichni se svalili do trávy a celí udýchaní odpočívali.

Po chvíli dědeček spokojeně řekl: „Společnými silami jsme ji ven přece dostali, všem vám moc děkuji a ty se, myšičko, na mě nezlob, že jsem ti nevěřil, že bys nám mohla pomoci. Všichni dohromady jsme měli přesně takovou sílu, jakou jsme na tu řepu potřebovali.“

Була одна хатинка, і в тій хатинці жили дід і баба. У дворі біля хатинки курочки дзьобали зерно, в хліві мекала коза, а біля хатинки бігав собачка Пунтик. За хатинкою на траві лежала киця Мицька. Баба з дідом разом доглядали за тваринками та садили город. Навесні там цвіли підсніжники та первоцвіт, а влітку - троянди та тюльпани. На городі дід вирощував моркву, капусту, картоплю, цибулю, а також ріпку. В гості до баби з дідом часто приходила їхня внучка Анічка, яка з радістю допомагала їм. Анічка годумала курочок, гуляла з собакою Пунтиком та дуже любила гладити кицю Мицьку.

Одного разу восени, коли листя на деревах почало змінювати свій колір та ставало жовтим, червоним, пішов дід на город зібрати урожай. Він був дуже задоволений тим, як все гарно виросло. Адже ціле літо вони разом з бабою город поливали та гарно за ним доглядали. Дід приніс дерев'яні ящики та зібрав всю моркву, капусту, цибулю та картоплю. Коли він дійшов до ріпки та побачив, яка вона виросла велика, то дуже зрадів. Взяв дід ріпку за чуб, тягне вправо, тягне вліво, тягне догори, а ріпка сидить у землі і навіть з місця не рухнулася. Дід походив трохи навколо ріпки, і нарешті закликав бабу:

- «Ходи, бабо, ріпку витягнути мені допоможи. Сам я не впораюся.»

В цей час баба мила посуд. Вона витерла свої мокрі руки та побігла на город до діда. Дід міцно взяв ріпку за чуб, баба діда за плече. Тягнуть, тягнуть, а витягнути не можуть. Все даремно, ріпка сидить у землі, як пень.

Баба закликала внучку:

- «Анічко, ходи. Ріпку витягнути нам допоможи. Самі ми не впораємося.»

Внучка прибігла з двору. Зловилося за бабу, баба за діда, дід за ріпку. Тягнуть, тягнуть, а витягнути не можуть. А ріпка і далі сидить у землі і з місця не рухнулася. Всі троє стали навколо ріпки безпомічно, як тут внучка згадала про собаку:

- «Пунтику, ходи. Ріпку витягнути нам допоможи. Самі ми не впораємося.»

Собачка якраз слідкував за цілим господарством. За деякий час він прибіг. Зловився собачка за внучку, внучка за бабу, баба за діда, дід за ріпку. Крикнув дід: «Раз, два, три, потягли», - і всі разом потягнули. Тягнуть, тягнуть, а витягнути не можуть.

Потім закликали ще й кицю Мицьку, яка грілася в дворі на сонечку. Киця ліниво потягнулася, повільно пішла на город та здивовано подивилась на ту велику ріпку. Зловила вона за собачку, собачка за внучку, внучка за бабу, баба за діда, а дід міцно зловив ріпку. І ще раз всі разом почали тягнути. Тягнуть, тягнуть, а витягнути не можуть.

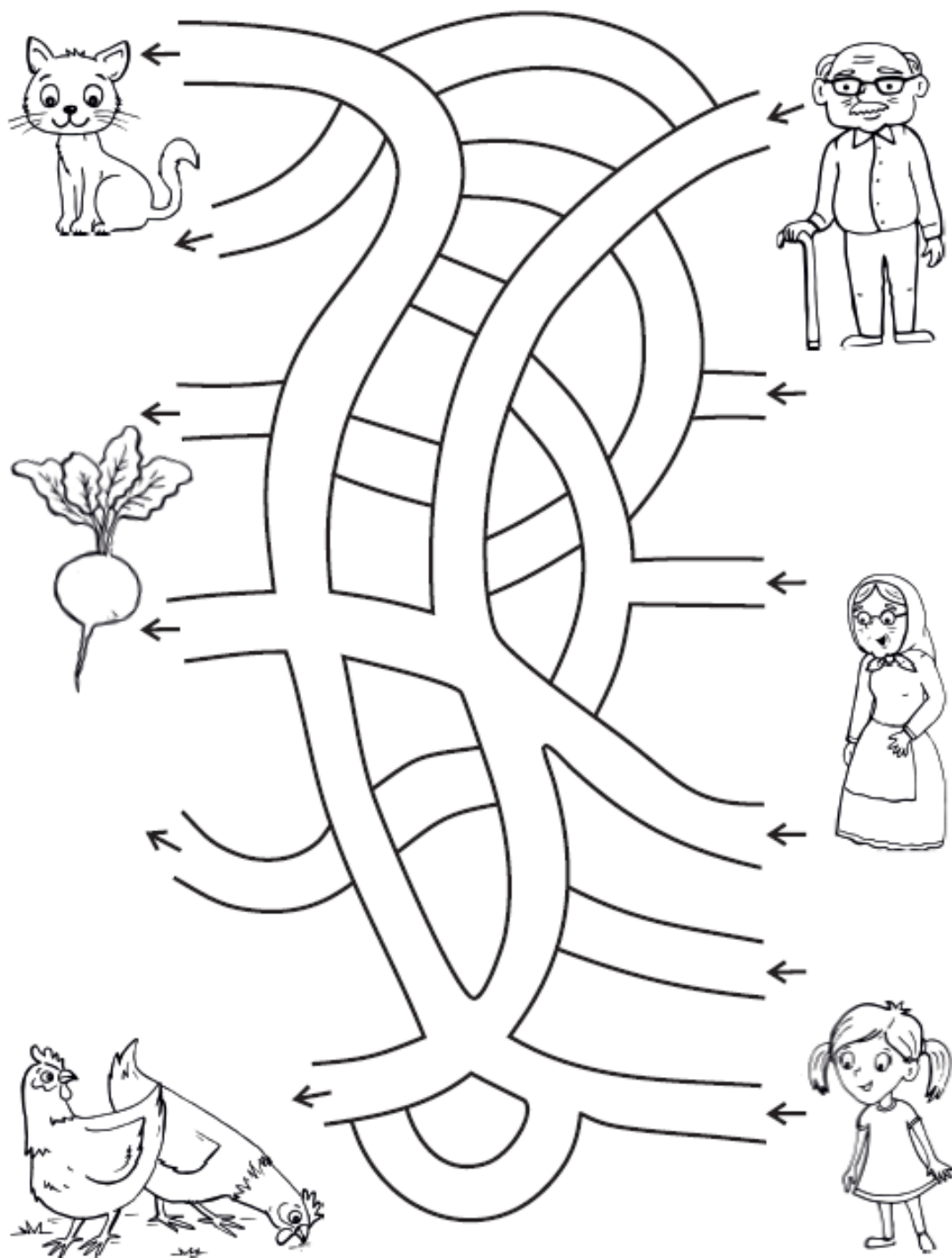
Стали всі разом навколо ріпки і не знають, що робити. «Для такої великої ріпки в нас недостатньо сили» - кажуть засмучено. Як раптом до них підбігла мишка, яка на городі мала свою нірку та здалека спостерігала за їхніми зусиллями. Мишка запищала: «А я? Може я вам допоможу?». Дід подивився здивовано на мишку. Тоді мишка зловила за кицю, киця за собачку, собачка за внучку, внучка за бабу, баба за діда, а дід за ріпку. Тягнуть, тягнуть, та як попадають всі. Впала ріпка на діда, дід на бабу, баба на внучку, внучка на собачку, собачка на кицю, а мишка шухтє і в свою нірку.

Děda hledá cestu k řepě

Дідусь шукає дорогу до ріпки

Pomoz najít cestu dědečkovi k řepě, babičce ke slepicím, které chce nakrmit a vnučce Aničce ke kočičce, kterou si chce pohladit. Postavy z pohádky si vymaluj pastelkami.

Допоможи знайти дідусеві дорогу до ріпки, бабусі знайти дорогу до курочок, яких вона хоче нагодувати, а внучці Аніці дорогу до киці, яку вона хоче погладити. Казкових героїв розмалюй олівцями.

Pohádka O Smolíčkovi

Казка про хлопчика Мізинчика

V jednom hlubokém lese žil v chaloupce jelen, který měl zlaté parohy. Spolu s jelenem žil v chaloupce malý chlapeček Smolíček pacholíček. Jelen chodil každý den na pastvu. Někdy s ním jezdil i Smolíček, který si v lese trhal borůvky, maliny a jahody.

Když jel na pastvu jelen sám, přikázal Smolíčkovi, aby pořádně zavřel dveře chaloupky a nikomu neotvíral. Smolíček vždy jelena poslechl. Jednou jelen zase odešel na pastvu a Smolíček zůstal doma sám. Smolíček pořádně zamkl dveře domečku a začal si hrát.

Najednou někdo zaklepal na dveře. Když se Smolíček ptal, kdo je to, ozvaly se líbezné hlásky.

„Smolíčku pacholíčku,
otevři nám svou světničku,
jen dva prstíčky tam strčíme,
jen co se ohřejeme,
hned zase půjdeme.“

Smolíček jim neotevřel. Tak hlásky začaly prosit ještě líbezněji. Smolíček se bál jelena, tak neotevřel. Když přišel jelen, Smolíček mu říkal, že někdo klepal na dveře a líbezné hlasy prosily, aby jim Smolíček otevřel. Ale Smolíček neotevřel.

„Dobře jsi udělal, že jsi neotevřel. To byly jeskyňky. Kdybys jim otevřel, tak by tě odnesly.“

Druhý den zase jelen jel na pastvu a Smolíčkovi připomenul, ať nikomu neotvírá. Sotva jelen odběhl, ozvaly se za dveřmi ještě líbeznější hlásky než včera:

„Smolíčku pacholíčku,
otevři nám svou světničku,
jen dva prstíčky tam strčíme,
jen co se ohřejeme,
hned zase půjdeme.“

Smolíček by se rád na jeskyňky podíval, ale bál se jelena. Slíbil, že nikomu neotevře, ale pak se za dveřmi začaly jeskyňky třást zimou. Smolíček jim jen malilinko otevřel dveře, jen na dva prstíky. Jeskyňky nejdřív do dveří strčily

dva prstíčky, pak celou ruku a nakonec vběhly do světničky. Jeskyňky chytily Smolíčka a nesly ho pryč z chaloupky. Smolíček křičel a volal jelena: „Za doly, za hory,
mé zlaté parohy kde se pasou?
Smolíčka pacholíčka
jeskyňky pryč nesou.“

Jelen se naštěstí pásal nedaleko, a tak uslyšel Smolíčkovu volání. Jelen rychle přiběhl a jeskyňkám Smolíčka vzal. Doma Smolíček dostal na pamětnou. Jelen se zlobil, že Smolíček jeskyňkám otevřel. Smolíček sliboval a sliboval, že už opravdu nikomu neotevře.

Několik dní nepřišel nikdo. Jelen se opět vydal na pastvu a Smolíčkovi připomenul, ať opravdu nikomu neotvírá. Jelen se chtěl pást daleko a Smolíčkovu volání by neslyšel. Smolíček všechno slíbil. Rozloučil se s jelenem a pečlivě domeček zamkl. Začal si hrát.

Najednou někdo zaklepal na dveře. Když se Smolíček ptal, kdo je to, ozvaly se líbezné hlásky.

„Smolíčku pacholíčku,
otevři nám svou světničku,
jen dva prstíčky tam strčíme,
jen co se ohřejeme,
hned zase půjdeme.“

Hlásky začaly prosit ještě líbezněji a naléhavěji. Jeskyňky se začaly třást zimou a žadonily a žadonily, že Smolíčka už nikam neodnesou, že se jen trošičku ohřejí. Smolíček jim uvěřil, malilinko otevřel dveře, jen na dva prstíčky. Jeskyňky nejdřív do dveří strčily dva prstíčky, pak celou ruku a nakonec vběhly do světničky. Jeskyňky chytily Smolíčka a nesly ho pryč z chaloupky. Smolíček křičel a volal jelena:

„Za doly, za hory,
mé zlaté parohy kde se pasou?
Smolíčka pacholíčka
jeskyňky pryč nesou.“

Jelen se pásal daleko, neslyšel Smolíčkovu volání. Jeskyňky odnesly Smolíčka do své jeskyně. Tam ho krmily samými dobrotami – bonbóny, dorty a

buchtami, aby byl Smolíček dost vykrmený a mohly ho sníst. Jednoho dne se jim Smolíček zdál již tlustý dost, tak začaly připravovat oheň v peci.

Smolíček plakal a volal jelena:

„Za doly, za hory,
mé zlaté parohy kde se pasou?

Smolíčka pacholíčka
jeskyňky pryč nesou.“

Jelen Smolíčka dlouho hledal. Najednou uslyšel Smolíčkovo volání, rychle přiběhl k jeskyňkám do jeskyně a Smolíčka jim vzal. Doma Smolíčkovi pořádně vyhuboval. A od té doby už Smolíček pacholíček zlým jeskyňkám nikdy neotevřel.

У темному лісі в одній хатині жив олень із золотими рогами. Разом з ним в тій хатинці жив і хлопчик Мізинчик. Кожного дня олень ходив на пасовище, а інколи з ним ішов і хлопчик, який збирав в лісі чорницю, малину та ягоди.

Коли ж олень пішов на пасовище сам, приказав Мізинчику, щоб він міцно закрив двері та нікому не відчиняв. Він завжди слухався оленя. Одного разу олень пішов на пасовище, а хлопчик залишився вдома сам. Він як слід зачинив двері та почав гратися.

Раптом хтось постукав у двері. Коли хлопчик Мізинчик запитався, хто це, він почув дзвінкі голоси.

«Хлопчику Мізинчику,

Відчини нам свою хатинку,

Ми тільки заглянемо.

Як тільки зігріємося,

То зразу підемо».

Мізинчик їм двері не відчинив. Тоді голоси почали просити його ще лагідніше. Хлопчик боявся оленя, тому і не відчинив їм двері. Коли ж прийшов олень, Мізинчик розказав йому, як хтось стукав у двері та дзвінкі голоси просили його відчинити. Але він їх не послухав.

«Ти правильно зробив, що не відчинив їм двері. Це були печерні мавки. Якщо би ти їм відчинив, вони б тебе забрали із собою.»

Наступного дня олень знову пішов на пасовище та наказав Мізинчику нікому не відчиняти двері. Як тільки олень відбіг від хатинки, знову за дверима озвалися голоси, ще дзвінкіші, ніж вчора.

«Хлопчику Мізинчику,

Відчини нам свою хатинку,

Ми тільки заглянемо.

Як тільки зігріємося,

То зразу підемо».

Мізинчику дуже хотілося подивитися на мавок, але він боявся оленя. Він пообіцяв йому, що нікому не відчинить двері. Але за дверима мавки почали

тремтіти від холоду. Мізинчик лише трішки їм привідчинив двері. Мавки швидко простягнули пальці за двері, потім цілі руки, а накінець і самі вбігли до хатинки. Вони зловили хлопчика та забрали із собою.

Мізинчик кричав, кликав на допомогу оленя:

«За горами, за долинами

Пасеться мій золоторогий олень.

Хлопчика Мізинчика

Мавки забрали з собою».

На щастя, олень пасся неподалік і почув голос свого друга. Він швидко побіг за ними та забрав Мізинчика від мавок. Вдома хлопчик був покараний. Олень злився за те, що він відчинив двері. Після цього хлопчик Мізинчик пообіцяв, що більше таке не повториться.

Пройшло декілька днів. Ніхто не приходив. Олень знову пішов на пасовище, а перед тим наказав Мізинчику, щоб нікому не відчиняв. Олень хотів піти на пасовище, яке знаходиться далеко від дому, але тоді би він не почув крики свого друга. Але хлопчик пообіцяв нікому не відчиняти двері. Вони попрощалися з оленем. Хлопчик як слід зачинив двері та пішов гратися.

Раптом знову хтось постукав у двері. Коли Мізинчик запитався, хто це, озвалися йому дзвінкі голоси.

«Хлопчику Мізинчику,

Відчини нам свою хатинку,

Ми тільки заглянемо.

Як тільки зігріємося,

То зразу підемо».

Голоси почали просити ще наполегливіше та ласкавіше. Мавки почали тремтіти від холоду, обіцяли, що більше не будуть забирати хлопчика із собою, а тільки зігріються. Мізинчик їм повірив та привідчинив трішки двері. Мавки швидко простягнули пальці за двері, потім цілі руки, та нарешті і самі вбігли до хатинки. Мавки швиденько зловили хлопчика та забрали із собою.

Мізинчик кричав, кликав на допомогу оленя:

«За горами, за долинами

Пасеться мій золоторогий олень.

Хлопчика Мізинчика

Мавки забрали з собою».

Цього разу олень пасся далеко і просто не чув крики хлопчика. Мавки віднесли хлопчика до своєї печери. Там вони його годували різними смаколиками: цукерками, тортиками та пирогами. Вони хотіли відгодувати Мізинчика, щоб потім його з'їсти. Одного дня печерні мавки вирішили, що хлопчик вже достатньо товстий, і почали розпалювати вогонь в печі. Мізинчик плакав і кликав на допомогу оленя:

«За горами, за долинами

Пасеться мій золоторогий олень.

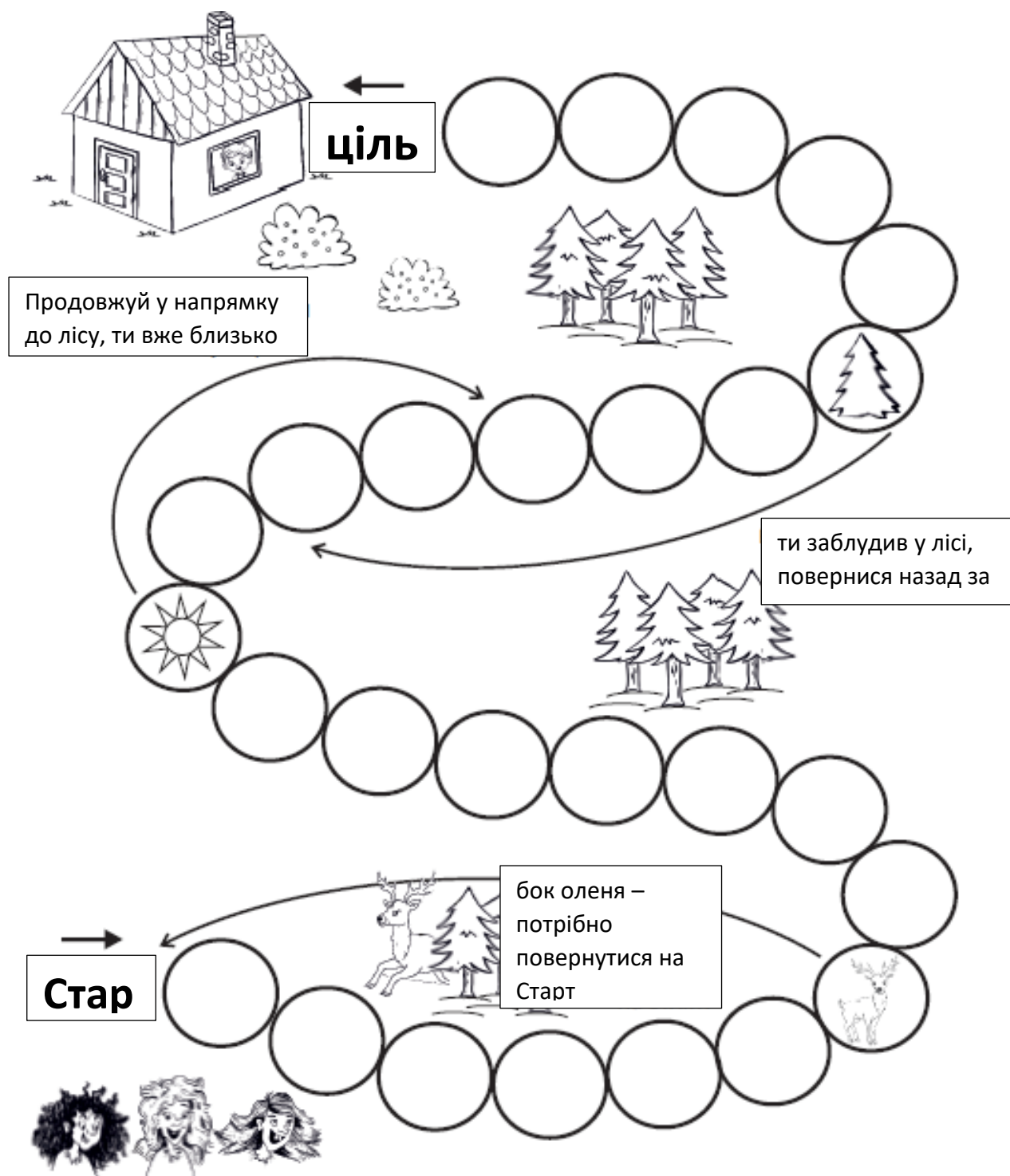
Хлопчика Мізинчика

Мавки забрали з собою».

Олень довго не міг знайти хлопчика. Одного разу він почув його крики, швидко прибіг в печеру та забрав Мізинчика від мавок. Вдома олень накричав на хлопчика. І від тоді Мізинчик більше ніколи не відчиняв двері злим мавкам.

Мавки в дорозі за хлопчиком Мізинчиком

Кидай кубик та рухайся по кружечках в грі. Коли попадаєш на позначений кружечок, рухайся за стрілкою. Ціль гри – достатися до будинку Мізинчика.

Omalovánky

Розфарбуйте малюнки

